

“Vaig taxar a la baixa el fons Santos Torroella”

Artur Ramon, fa uns dies a la seva galeria del carrer de la Palla Foto: JUDIT TORRES.

L'historiador de l'art, antiquari i galerista barceloní Artur Ramon va treballar en silenci la taxació del fons del crític Rafael Santos Torroella. El va valorar en 4,7 milions d'euros i l'Ajuntament de Girona n'ha acabat oferint 3,9 milions. L'operació encara no està tancada. Fins ara, Ramon, un home molt respectat en el món de l'art, no n'ha volgut parlar públicament per no interferir en la polèmica política que ha generat l'aprovació de l'adquisició. Però ara, acabat de tornar de dues fires de pes internacional, Maastricht i el Salon du Dessin de París, on les seves obres han causat impacte, sí que té moltes coses a dir.

Quan comença la seva vinculació amb el fons Santos Torroella? Vam tenir les primeres converses a principi del 2013. Per relacions familiars, perquè tant el meu avi i el meu pare com jo mateix havíem tractat Santos Torroella. Maite Bermejo, la seva vídua, em va dir que li agradaria que pogués fer una taxació de la seva col·lecció. L'Ajuntament de Girona, que llavors també es va posar en contacte amb mi, tenia interès a comprar-la i volia una valoració el més exhaustiva possible i en un temps curt. Em vaig comprometre a entregar-la al maig. La gran sort és que la Maite ja havia fet unes fitxes tècniques molt ben fetes. Només s'havia de casar inventari amb obra i fer la valoració. A l'Ajuntament els vaig deixar ben clar d'entrada que la meua taxació seria totalment

independent, i els vaig posar una condició: no volia saber en cap moment quin era el preu que la Maite demanava, ni el que ells estaven disposats a pagar. Ningú el va pressionar, doncs? Ni la part venedora ni la part compradora. Però és que, a més, jo sabia que tard o d'hora hauria de donar explicacions a una comissió política i, per tant, vaig anar amb molta cura, amb molta més cura que mai. Vaig fer la taxació a preus del mercat actual, sense tenir en compte el valor que tenien les obres fa cinc anys, ni el que podrien tenir d'aquí a cinc anys. I amb un sentit a la baixa. Si ho hagués fet a l'alça, hauria corregut el risc que m'acusessin d'inflar la valoració, i això jo no volia que passés per res del món. Què es va trobar quan va començar a treballar el fons? De seguida em vaig adonar que s'havia de dividir en tres blocs, perquè és una col·lecció totalment piramidal. Té una part alta molt bona. Una part mitjana bastant regular, tot i que amb força coses interessants: hi ha dibuixos de Nonell, de Pitxot, quadres de l'Urgell... I una part última que, pràcticament, ni vaig valorar. Per exemple, els dibuixos que va fer Santos Torroella, que n'hi ha centenars, no els vaig donar cap valor. I, possiblement, si sortissin en una subhasta, en tindrien. A veure, hem de tenir en compte que és la col·lecció d'un crític d'art. Per tant, d'algú que té ull, evidentment sentit crític, però que no era un home ric. Pel que diu, hi ha obres que valen més del que vostè, per prudència, va fixar? Sí, n'estic segur. Sobretot, el Picabia. És una peça clau de la trajectòria de l'artista. I exclusiva, cosa que vol dir que el mercat estaria disposat a pagar-ne molt. O les obres més importants de l'Ángeles Santos, obres de Dalí, de Picasso... I hi ha un altre aspecte per considerar. En totes les discussions sobre la conveniència de la compra, no s'ha dit mai que aquesta col·lecció va lligada a un fons importantíssim, l'arxiu Dalmau, el gran galerista de les avantguardes de Catalunya. Jo no l'he taxat, però et diria que el seu valor és gairebé la meitat de la col·lecció. Així de fort. L'arxiu Dalmau té un valor extraordinari i va com a torna en aquesta operació. I això no s'ha explicat bé. Com ha viscut, o més aviat com ha patit, la polèmica? Moltes coses

m'han semblat poc rigoroses, frívols i tendencioses. S'ha dit que hi havia altres taxacions, però mai qui les havia fet. Tot plegat ha estat una batalla política i jo m'hi he trobat al mig. La qüestió és que l'Ajuntament té l'opció de comprar la col·lecció per un preu per sota de la meva taxació. És clar que, durant aquest any, el mercat de l'art s'ha debilitat, però el valor del fons Santos Torroella et diria que ha caigut poc. Un 10%, potser. És una bona operació per a Girona. És una oportunitat de compra, no en tinc cap dubte. No oblidem que l'element de conjunt pesa molt. Seria impossible reunir totes aquestes obres avui per aquest preu. Estem parlant de 3,9 milions: com a molt pots comprar un bon dibuix de Miró! El 2001, quan Santos Torroella era viu, en demanaven 7 milions. Una bestiesa. Com creu que s'hauria de museïtzar aquest fons? El que no hauria de passar és el que ha passat amb el desgraciat cas de la col·lecció Riera. On és!? Clar exemple de com no s'ha de gestionar una adquisició d'aquest tipus. El projecte que té Girona a la Casa Pastors, en clau centre de recerca, em sembla molt positiu. Jo només exposaria el millor de la col·lecció.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/734018-vaig-taxar-a-la-baixa-el-fons-santos-torroella.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss